

In memoriam Wil Wijngaards

Davey Wijngaards

Voordat ik me richt tot mijn vader wil ik eerst even stilstaan bij degenen die ons de laatste periode gesteund en geholpen hebben. Als je dan even nadenkt blijken dat al snel heel veel mensen te zijn. Toch wil ik 1 persoon in het bijzonder bedanken. Bas. Je hebt ons de laatste week vele duwtjes de goede richting in gegeven in de enorme brei aan dingen die we moesten regelen. Maar belangrijker nog: Met het leiden van deze dienst heb je een van de laatste wensen van mijn vader in vervulling doen gaan. Een dankjewel van mij is dan wel een heel mager teken van waardering. Maar bedenk, daarboven zit nu een man met een hele dikke glimlach op zijn gezicht. Dan heb je mijn dankjewel ook helemaal niet meer nodig, want je hebt die van m'n pa! Bas, dankjewel.

Humor

Pa,

De mooiste verhalen die je me hebt verteld zijn die over je lezingen op conferenties. Dat ging nooit over de inhoud van je verhaal, maar altijd over hoe je de mensen op je hand had gekregen. Het voorbeeld dat mij 't beste is bijgebleven was de keer dat je met een dik pak papier het podium opliep om vervolgens het publiek gerust te stellen dat je 't kort zou houden.

Wat deze verhalen voor mij zo bijzonder hebben gemaakt is je uitleg over hoe je je humor heel bewust gebruikte; Aan de ene kant heel praktisch, omdat je verhaal zo beter bleef hangen. Maar juist ook omdat het dan niet meer uitmaakte of je later in je verhaal nog een fout zou maken. En om de afstand tot het publiek zo klein mogelijk te maken. Het maakte je kwetsbaar en onaantastbaar tegelijk. Die lessen heb ik altijd onthouden en ik pas ze nog steeds toe waar ik kan.

Pa, we hadden je humor hier goed kunnen gebruiken vandaag; Jouw manier om op gepaste wijze je middelvinger naar de wereld op te kunnen steken. [Hoewel, met die slechte Chinese dokter ben je 'm al meer dan eens kwijtgeraakt.] Jouw humor als middel om het leven te kunnen relativiseren. Dat je hiermee een blijvende indruk bij mensen achterlaat is van de week nog het mooist verwoord door je eigen kleindochter, Eline. Je bent namelijk niet zomaar een ster aan de hemel geworden. Nee, opa is een lachende ster, want opa lachte *altijd*.

Wilskracht

Toch, wat ik nog meer aan je bewonder dan je humor was je *wilskracht*. Deze eigenschap was zo sterk bij je aanwezig dat de Dikke VanDale hier op voorhand je naam al voor had gereserveerd: *Wil's kracht*.

Nooit in m'n leven heb ik iemand zo hard en met zoveel moed zien strijden als jij deed tegen je ziekte. Aan de ene kant was je realistisch. Want van het begin af aan had je het over een bokswedstrijd die je eigenlijk niet kon winnen. Maar je koppelde daar wel meteen hoop aan en het doel zo veel mogelijk ronden te blijven staan. Dat je uiteindelijk toch verloren hebt doet me veel pijn. Maar ik zal altijd trots blijven op hoe je elke keer toch weer opkrabbelde, je je hoofd weer oprichtte en verder knokte. Voor twee momenten in het bijzonder wil ik je bedanken.

Je was verzot op vissen en had hier je zinnen al lange tijd op gezet. Je plannetje om in Achtmaal te gaan vissen met Frans werd gedwarsboomd. Maar je stond erop dat je toch nog een keer zou gaan vissen. Toen kreeg je de kans om met Joop mee de Noordzee op te gaan. Het maakte niet uit hoe ziek

je van de chemo was, je moest en zou vrijdag 30 september gaan vissen. Vandaag nog maar twee weken geleden. Was dat nou wel verstandig? Niks mee te maken. De pijn werd verbeterd en we gingen. Jij, ik, ma, Joop, Joke, Rob en Jo. Strak blauwe lucht. Geen zuchtje wind en meer dan 100 scharretjes in drie uur tijd. Je was gesloopt aan het einde van de dag, maar als we naar je foto hierboven kijken zien we dat je heel even gelukkig was. Dankzij jouw wilskracht is je wens uitgekomen. En ik ben dankbaar dat ik daar deel van mocht zijn.

Het meest heb je me echter afgelopen vrijdagmiddag ontroerd. Je wilde Eline en Esper nog een keer zien. Om twee uur 's middags waren ze er. Eigenlijk was je toen al moegestreden. Je kon je nauwelijks nog bewegen in bed. Maar op dat moment dat Eline en Esper voor je stonden veerde je op, rechtte je hoofd, je ogen straalden, er kwam een glimlach. En zelfs een kushand. Ik zal nooit begrijpen waar je die kracht vandaag hebt kunnen halen om je arm nog op te tillen. Maar ik ben je eeuwig dankbaar voor dit mooie gebaar naar je kleinkinderen.

Passie, creativiteit, leiderschap

Het zat 'm niet in de grote/grootse dingen: Kon je een keer bij de NOS en RTL op de televisie komen, dan laat je Bas Hagoort 't woord voeren. Maar je deed dat bewust, omdat je wist dat Bas beter was in 't gesproken woord. Dit is slechts een voorbeeld van de moeilijkste van alle leiderschapsstijlen: het dienend leiderschap.

Het zat 'm niet in de grote dingen, maar in de vele kleine dingen die je deed. Voor ons en voor vele anderen. Dat deed je ongevraagd, met liefde, met passie en met plezier. Zonder klagen heb je het nestje van mij en Sabine opgeknapt in Delft. Zonder aarzeling naar 'Limland' om te kijken of ons nieuwe huis daar wel geschikt was. En ongevraagd werd onze tuin in Tegelen telkens weer op orde gebracht als je bij ons was. Maar eigenlijk was dat laatste meer 'n stille hint... [Ik denk dat je dan ook blij was dat we voor kunstgras hebben gekozen.]

En er zijn nog zoveel andere dingen waar ik je voor wil bedanken. Dat je me de passie van tekenen en schilderen hebt bijgebracht om me te kunnen uiten in kleur en vorm. Dat je me hebt geleerd om m'n creativiteit te gebruiken, om een andere kijk op de wereld te ontwikkelen en mensen te blijven verrassen. En dat je me daarbij de ruimte gaf mijn eigen weg te vinden. Toch ga ik je niet voor al deze dingen bedanken. Want ik ga ze je laten zien en ik beloof je, ik zal je blijven verrassen.

Pa, ik ga je hartelijkheid en warmte vreselijk missen. Maar toch wordt m'n verdriet overstemd door een gevoel van trots; Trots dat ik je mijn vader mag noemen. Trots dat ik je humor, wilskracht, passie en creativiteit deel en dat ik deze uit mag dragen. Daarvoor blijf ik je eeuwig dankbaar.

Dankjewel.